

Arrest

nr. 122 830 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 december 2013 besliste de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBUJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 08.06.2013 werd ingediend door:

Naam: M. Voornaam: E.

Nationaliteit: Nederlandse
Geboortedatum: (...)1976
Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister: xxx
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 2800 MECHELEN

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 10 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'.

Betrokkene heeft de huwelijksband ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Artikel 30, §1 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat 'een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.'

Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat haar huwelijksakte werd binnengebracht bij de bevoegde Belgische overheden om te worden gelegaliseerd. Echter, de gelegaliseerde huwelijksakte wordt niet voorgelegd. Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWUS.

Te Brussel op 02.12.2013

Voor de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoekster een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, een schending van artikel 8 van het EVRM en tenslotte een schending van artikel 12 van het UVRM.

2.1.2. Verzoekster betoogt dat zij wél zou hebben aangetoond te voldoen aan de bij artikel 40bis van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Zij haalt enerzijds aan dat haar huwelijk afdoende werd aangetoond door het overleggen van een attest afgeleverd door het Consulaat-generaal van Congo te Antwerpen. Anderzijds stelt zij dat zij in elk geval in aanmerking kwam voor een toekenning van haar aanvraag tot inschrijving, en dit nu zij met haar partner drie kinderen heeft.

2.1.3. Verzoekster diende op 8 juni 2013 een aanvraag in als echtgenote van de heer N. M. die de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoekster beriep zich bij haar aanvraag uitdrukkelijk op de toepassing van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt".

2.1.4. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om na te gaan of werd voldaan aan de voorwaarden van het aangehaalde wetsartikel. Verzoekster verwijst naar het gegeven dat zij kan worden beschouwd als familielid van een Unieburger op basis van haar partnerschap met de heer N. M. en ook op basis van haar hoedanigheid als moeder van drie Nederlandse kinderen. Met deze kritiek lijkt verzoekende partij aan te geven dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht in toepassing van artikel 40bis, § 2, 2° en 4° van de vreemdelingenwet. De aanvraag tot vestiging werd in toepassing van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet ingediend, zodat aan de gemachtigde van de

staatssecretaris niet kan worden verweten niet te hebben onderzocht of verzoekende partij op grond van andere wetsbepalingen aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht in het Rijk.

Uiteraard staat het verzoekster vrij om alsnog een aanvraag in te dienen op grond van artikel 40bis, § 2, 2° en 4° vreemdelingenwet. Dergelijke aanvraag maakte evenwel niet het voorwerp uit van de *in casu* bestreden beslissing.

2.1.5. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat zij haar huwelijksband afdoende heeft aangetoond op grond van een attest van het Consulaat-generaal van Congo te Antwerpen. Artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, waarnaar door de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk werd verwezen in de bestreden akte, stipuleert immers:

"§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk § 2. De legalisatie wordt gedaan :

1 ° door een Belgische, diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld:

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie."

2.1.6. Op grond van deze bepalingen komt het aan verzoekster toe om, wanneer zij zich beroept op een Congolees huwelijk, een huwelijksakte voor te leggen gelegaliseerd door de Belgische ambassade te Congo of eventueel door de Belgische overheden in het Rijk. Een attest van het Consulaat-generaal van Congo te Antwerpen kan daartoe niet volstaan. Verzoekster diende zich daar ook afdoende van bewust te zijn, nu haar bij herhaling werd verzocht om een huwelijksakte gelegaliseerd door de Belgische ambassade te Congo of door de Belgische autoriteiten over te maken. Verzoekster kreeg immers op 30 september 2013 immers nog tijd tot 23 november 2013 om het ontbrekende document over te maken. Daarenboven wordt het ontbrekende document door het bestuur expliciet vermeld, alsook de vereisten waar dat document dient aan te voldoen: *"Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijs verwantschap: origine huwelijksakte Congo, gelegaliseerd door Belgische ambassade"*.

2.1.7. Terecht heeft het bestuur dan ook beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en dit nu de huwelijksband niet werd aangetoond op de door de wet vereiste wijze.

2.1.8. Verzoekster stelt voorts dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM en van artikel 12 van het UVRM, nu zij samenleeft met een Nederlandse burger en moeder is van drie Nederlandse kinderen.

2.1.9. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekster de schending van de artikelen 12 en 16 van het UVRM niet dienstig kan aanvoeren nu de regels vervat in de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens geen afdwingbare rechtsnormen uitmaken. Daarenboven laat verzoekster ook na toe te lichten hoe de bestreden beslissing de regel(s) vervat in de artikelen 12 en 16 van het UVRM dan wel precies zouden schenden. Om voorgaande redenen is dit onderdeel van het eerste middel dan ook onontvankelijk.

2.1.10. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoekster, buiten de louter nominatieve vermelding van dit artikel en de tekst ervan, geen verdere toelichting verschaft over hoe de bestreden beslissing van 2 december 2013 dit artikel dan wel zou schenden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900, RvS. 8 januari 2007, nr. 166.392).

2.1.11. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht, waarborgt. Het loutere feit dat op het Belgisch grondgebied verscheidene familieleden van verzoekster zouden verblijven, betekent

niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoekster *ipso facto* een schending zou uitmaken van haar recht op privé- en gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. VR. 1994, (3), 12).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat zij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie RvS 20 juli 1994, nr 48.653, Arr. RvS 1994, z.p.; RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, Arr. RvS 1993, z.p.). De verwerping van de vestigingsaanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij zich in het bezit dient te stellen van de nodige documenten ten einde de wettelijke voorwaarden van haar aanvraag te vervullen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook de schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

*"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.
Artikel 40bis, §2, 10 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt'. Betrokkene heeft de huwelijksband ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond. Artikel 30, §1 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat 'een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.' Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat haar huwelijksakte werd binnengebracht bij de bevoegde Belgische overheden om te worden gelegaliseerd. Echter, de gelegaliseerde huwelijksakte wordt niet voorgelegd. Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene."*

2.2.3. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS, 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.2.5. Verzoekster uit kritiek op de bestreden beslissing om reden dat deze beslissing zou ingaan tegen de bedoeling van de wetgever. Zij haalt opnieuw aan dat zij de beantwoordt aan alle mogelijke voorwaarden. Zij stelt zich niet bewust te zijn van de verschillende mogelijke gronden waarop zij zich kon beroepen om een verblijfsrecht te bekomen. Zij beweert dat haar huwelijksattest voldoende was gelegaliseerd, onder verwijzing naar het attest van het Consulaat-generaal van Congo te Antwerpen. De kritiek van verzoekster gaat er schijnbaar aan voorbij dat zij er zelf voor heeft geopteerd haar aanvraag in te dienen in haar hoedanigheid van echtgenote. Zij heeft zich niet beroepen op een verblijfsrecht als partner in een duurzame relatie, en evenmin als moeder van haar drie kinderen. Zij heeft een aanvraag ingediend als echtgenote van een burger van de unie volgens artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Het is niet kennelijk onredelijk van het bestuur van de staatssecretaris om de aanvraag te beoordelen zoals die door verzoekster wordt ingediend. Het komt niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om een aanvraag te herkwalficeren. In de mate dat verzoekster haar aanvraag wenst in te dienen in een andere hoedanigheid, staat het haar vrij dit te doen, zonder dat deze mogelijkheid afbreuk doet aan de wettigheid van de *in casu* bestreden beslissing.

2.2.6. Verzoekster vermag niet voor te houden dat het attest van het Consulaat-generaal van Congo te Antwerpen werd miskend door het bestuur, nu dit attest duidelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Het huwelijk dient immers bewezen te worden door middel van een door de bevoegde Belgische overheden gelegaliseerde huwelijksakte. De vaststelling dat dergelijke gelegaliseerde huwelijksakte niet werd bijgebracht, wordt door verzoekster overigens niet betwist in haar inleidend verzoekschrift.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), dit met in achtnaam van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC